

Arrest

nr. 110 527 van 24 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. JACOBS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische etnische origine. U werd geboren op 29 oktober 1987 in Volgograd (Russische Federatie), waar u steeds hebt gewoond. U woonde in Volgograd samen met uw ouders en zus en werkte er sinds midden maart 2008 in een winkel voor dames- en kinderkledij. Naar aanleiding van een televisiereeks die in 2009 vertoond werd voelde u zich aangetrokken tot het islamitisch geloof. Op het internet zocht u op hoe u zich kon bekeren tot de islam. Eind september 2009 sprak u de 'Shahada' uit waarmee u zich bekeerde tot de islam. Toen u meteen hierna aan uw ouders vertelde dat u zich bekeerd had tot het islamitisch geloof reageerden zij verbolgen en ontstond er een conflict tussen u en uw ouders. Ze wilden niet aanvaarden dat u zich tot de islam

bekeerd had. Als etnische Russen beschouwden uw familieleden zich immers als christenen, hoewel zij niet praktiserend waren.

Sinds uw bekering droeg u aanvankelijk een hoofddoek die u op een losse manier rond uw hoofd bond. Uw collega's op uw werkplaats lachten u uit omwille van uw bekering. Ze vonden u raar en verweten u een terroriste te zijn. In januari 2011 begon u uw hoofddoek op een strakkere, meer bedekkende manier te dragen. Omdat dit niet aanvaard werd door uw overste en u uw hoofddoek enkel nog op deze manier wilde blijven dragen werd u in februari 2011 op uw werk ontslagen. Toen u nadien werk zocht in andere kledingwinkels in Volgograd, wilde men u niet aannemen omwille van uw hoofddoek.

Via een sociale netwerksite kwam u in contact met andere etnische Russinnen die zich bekeerd hadden tot de islam. Eén van hen verbleef in Moskou en nodigde u uit in september 2011 om er werk te komen zoeken, aangezien in Moskou meer moslims wonen. Toen u wilde vertrekken werd u echter betrapt door uw moeder. Zij verscheurde uw treinticket en nam uw Russisch binnenlands en internationaal paspoort af, waardoor u niet naar Moskou kon reizen.

Via één van uw contactpersonen leerde u in februari 2012 K. (...) kennen, een Tsjetsjeense moslima die met haar man en kinderen in een ander district in Volgograd woonde. Omdat uw familie u als moslima niet wilde aanvaarden verliet u eind maart 2012 uw ouderlijk huis en trok u in bij K. (...) en haar gezin. U hebt sindsdien geen contact meer gehad met uw familie. Hoewel u nadien nog enkele keren pogingen hebt ondernomen om met uw familie contact op te nemen, weigerden zij dit.

Midden mei 2012 kwam u via een sociale netwerksite ook in contact met M. B.-A. (...) (O.V. xxxxxxxx), een Tsjetsjeen die in België als erkende vluchteling verblijft. Jullie raakten bevriend en spraken erover om met elkaar te huwen.

Op 18 of 20 november 2012 werd u aan K. (...)’s woonst aangesproken door de wijkagent. Hij beval u mee te komen naar het politiekantoor. Daar werd u gevraagd waarom u zich op een dergelijke manier kleepte en hoe het komt dat u bij een Tsjetsjeens gezin inwoont. U werd verder ondervraagd over uw relatie met uw ouders, over andere tot de islam bekeerde Russen, en over uw visie. De politie vroeg ook of u deelnam aan vergaderingen en liet weten dat men het verdacht vond dat u een Russische moslima bent en bij een Tsjetsjeens gezin inwoont, omdat dit het vermoeden wekte dat u wel eens een terroriste kon zijn. Ook de burens van K. (...) zouden gemeld hebben dat zij het verdacht vonden dat u als etnische Russin bij een Tsjetsjeens gezin inwoont. De politie wilde hier een proces-verbaal van opmaken, maar dit werd uiteindelijk niet gedaan omdat de man van K. (...) hen een som geld betaalde waarna zij u lieten gaan. U zou zich binnen de maand opnieuw op het politiekantoor moeten melden voor een identiteitscontrole. U meende dat uw situatie gevaarlijk werd en besloot het land uit te vluchten. K. (...) contacteerde hierop een vrouw die uw illegale afreis zou organiseren.

Op 9 januari 2013 reisde u per minibus naar Kiev (Oekraïne), waar u naar een vrachtwagen werd geleid, waarmee u verder reisde tot in België. Onderweg van Oekraïne naar België diende u zich enkele keren in een bak aan het voorwiel van de vrachtwagen te verstoppen. U kwam aan in België op 12 januari 2013 en diende op 22 januari 2013 uw asielaanvraag in. Een drietal weken na het indienen van uw asielaanvraag in België huwden u en M. B.-A. (...) (O.V. xxxxxxxx) op religieuze wijze.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort en een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Volgograd niet aanvaard werd door uw familie, problemen ondervond op het vlak van tewerkstelling, en gecontroleerd werd door de politie, omdat u zich als etnische Russin bekeerd hebt tot de islam. Er kan ten aanzien van u echter geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet in dit verband worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat het weliswaar mogelijk is dat etnische Russen die zich bekeerd hebben tot de islam in Rusland een zekere sociale isolatie kunnen ervaren ten gevolge van het onbegrip of de vijandigheid die hun bekering in hun omgeving kan teweegbrengen. Er is echter geen sprake van een wijdverspreide of aanhoudende maatschappelijke discriminatie ten opzichte van etnische Russen die zich tot de islam hebben bekeerd.

In de geraadpleegde bronnen wordt verder geen melding gemaakt van eventuele discriminatie of vervolging vanwege de autoriteiten ten aanzien van etnische Russen die zich bekeerd hebben tot de islam, omwille van hun bekering. Wel treden de autoriteiten hard op tegen personen of organisaties die beschouwd worden als aanhangers van de radicale islam. Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u de radicale islam aanhangt of banden had in uw thuisland met organisaties die de radicale islam aanhangen. Dat u in deze context door de lokale politie in Volgograd ondervraagd werd over

uw woonstsituatie en geloofsovertuiging en zij dit wilden registreren, omdat zij het verdacht vonden dat u zich als etnische Russin bekeerd had tot de islam en bij een Tsjetsjeens gezin inwoonde (CGVS, p. 9, 21-26), wijst bijgevolg niet automatisch op een aanhoudende vervolging van uw persoon, ten gevolge van uw bekering tot de islam.

Daarnaast slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u, omwille van uw bekering tot de islam als etnische Russin en het dragen van een hoofddoek, geen werk zou kunnen vinden in uw herkomstland. Hoewel het plausibel is dat eventueel onbegrip of vijandigheid in uw omgeving met betrekking tot uw geloofsovertuiging in bepaalde gevallen aanleiding kon geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling, maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw bekering uitgesloten zou worden van de arbeidsmarkt. Toen u immers werd gevraagd of u ook in islamitische winkels in Volgograd had gesolliciteerd, of in winkels die er werden uitgebaat door moslims, en waar u bijgevolg meer kans maakte om met een hoofddoek aan de slag te kunnen gaan, antwoordde u dat u niet weet of er dergelijke zaken in Volgograd waren en dat u deze niet hebt gezien (CGVS, p. 13, 17). Waar u aanvankelijk verklaarde op het internet te hebben opgezocht of dergelijke zaken in Volgograd bestonden (CGVS, p. 13), verklaarde u nadien dan weer dit niet te hebben opgezocht op het internet (CGVS, p. 18). U verklaarde dan enkel aan uw kennis K. (...) te hebben gevraagd of zulke zaken in de stad bestonden waar u zou kunnen worden aangenomen (CGVS, p. 17). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u wel op internet had opgezocht of in Volgograd zaken waren die werden uitgebaat door moslims, bevestigde u dit dan weer (CGVS, p. 18), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot uw zoektocht naar werk enkel versterkt. Daarnaast verklaarde u behalve in Volgograd, niet op andere plaatsen naar werk te hebben gezocht (CGVS, p. 16). Ten slotte slaagde u er niet in enig begin van bewijs aan te brengen van uw ontslag in februari 2011 op uw werk in de winkel voor damesen kinderkledij en uw actieve zoektocht naar werk die hierop volgde (CGVS, p. 12-13, 15-18).

Hoe dan ook maakt u niet aannemelijk waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in de grootstad Moskou, om uw problemen met de lokale politie in Volgograd te vermijden, en in het bijzonder, om elders in de Russische Federatie werk te vinden. U verklaarde immers dat u in september 2011 door uw kennis, een moslima die in Moskou woonde, werd uitgenodigd om naar Moskou te komen om er werk te zoeken, aangezien in Moskou meer islamieten wonen en er zich wel ondernemingen bevinden die worden uitgebaat door islamieten. U reisde uiteindelijk niet naar Moskou, omdat uw moeder uw treinticket had afgenomen (CGVS, p. 14-15). Toen u werd gevraagd of u in Moskou dan wel werk zou kunnen vinden, antwoordde u dat dit inderdaad niet kan worden uitgesloten. U verklaarde verder dat uw kennis uit Moskou echter trouwde en u haar niet langer wilde lastigvallen (CGVS, p. 15). Deze verklaring is echter niet afdoende in de zin dat hierin geen onoverkomelijk beletsel voor een aanvaardbare hervestiging kan worden gezien. Verder verklaarde u dat de houding van Russen ten opzichte van de islam overal in Rusland hetzelfde is, dat men u overal op een vijandige manier zou behandelen eens men te weten zou komen dat u zich tot de islam bekeerd hebt en dat ook in Moskou politie aanwezig is (CGVS, p. 29). Deze verklaringen wijzen echter louter op veronderstellingen. U maakt verder niet hard dat u elders in Rusland het slachtoffer zou worden van ernstige discriminatie of vervolging vanwege uw medeburgers of uw autoriteiten. Ten slotte gaf u aan dat Tadzjiekse migrantenarbeiders, die ook het islamitisch geloof aanhangen, in Rusland slecht behandeld worden (CGVS, p. 29). Deze verklaring wijst echter op de situatie van personen met een geheel ander staatsburgerschap en etnie. Minstens mocht worden verwacht dat u enige poging zou hebben ondernomen zich elders in uw herkomstland te vestigen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene afreis van Rusland naar België. Zo verklaarde u per minibus naar Kiev (Oekraïne) te hebben gereisd, waar u naar een vrachtwagen werd geleid, waarmee u verder reisde tot in België. Onderweg van Oekraïne naar België zat u doorgaans naast de chauffeur, maar u diende zich enkele keren in een bak aan het voorwiel van de vrachtwagen te verstoppen. U wist geheel niet welke landen u onderweg van Oekraïne naar België hebt doorkruist, noch of jullie daarbij grenscontroles hebben gepasseerd. U was onderweg van Rusland naar België niet in het bezit van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en u werd onderweg van Oekraïne naar België niet persoonlijk gecontroleerd. U verklaarde verder geen afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleiders indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 19-21). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, verstoort in een aanhangbak van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u, verstoort in een aanhangbak van een

vrachtwagen, de EU zou zijn binnengekomen zonder gevonden te worden (CGVS p. 20-21). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 21). Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat dit u midden juli 2011 werd uitgereikt, maar midden september 2011 door uw moeder werd afgenomen (CGVS, p. 14-15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Deze vaststelling heeft ook implicaties voor de aannemelijkheid van de afwezigheid van uw Russisch binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van een Russisch staatsburger bij uitstek. U legde slechts een kopie voor van de eerste twee pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort. U verklaarde uw origineel intern paspoort te hebben achtergelaten bij het Tsjetsjeens gezin in Volgograd waar u voor uw vlucht inwoonde. Zij zouden u uw intern paspoort naar België opsturen. Dit is echter nog niet gebeurd en u kan hen moeilijk bereiken, omdat zij contact met u lijken te vermijden (CGVS, p. 9-10). Gezien bovenstaande vaststellingen bestaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie, een huwelijk of informatie over de uitreiking van een Russisch internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De kopieën van 2 bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort en uw geboorteakte bevatten louter informatie over uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat M. B.-A. (...) (O.V. xxxxxxxx), met wie u drie weken na uw asielaanvraag, d.i. in januari of februari 2013, in België een religieus huwelijk afsloot, op 31 maart 2009 het vluchtelingenstatuut in België heeft verkregen. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend drie jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw man een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, en gelet op het feit dat uw persoonlijke asielmotieven geen verband houden met de asielmotieven van uw man (CGVS, p. 10), kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van "art. 2 par. 2 en 3" (bedoeld: "artikelen 2 en 3") van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verder betoogt verzoekende partij dat "de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan" en dat "het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen".

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van

de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar bekering uitgesloten zou worden van de arbeidsmarkt daar verzoekende partij toen zij werd gevraagd of zij ook in islamitische winkels in Volgograd had gesolliciteerd, of in winkels die er werden uitgebaat door moslims, antwoordde dat zij niet wist of er dergelijke zaken in Volgograd waren en dat zij deze niet heeft gezien en daar zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat zij op het internet had opgezocht of er dergelijke zaken in Volgograd bestonden terwijl zij later verklaarde dit niet te hebben opgezocht op het internet en bij de confrontatie met deze tegenstrijdigheid de verklaring dat zij dit wel had opgezocht op het internet herneemt, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot haar zoektocht naar werk enkel

versterkt, merkt verzoekende partij in haar verzoekschrift op dat *“zij precies wist dat er geen moslim winkels bestond in haar regio, precies reeds omdat zij alle winkels had afgelopen om zich Islamitisch te kleden dat zij zulke winkels niet vond en dat zij derhalve verplicht werd haar kledij zelf samen te stellen, stuk per stuk en mits de nodige aanpassingen.”*

Verder meent zij dat de stelling van verwerende partij dat verzoekende partij werk had kunnen bekomen mits een uitgebreidere zoektocht en dat zij zich elders dan in Volgograd had kunnen vestigen in de Russische Federatie, bijvoorbeeld in Moskou, een louter subjectieve beoordeling door verwerende partij betreft die op geen enkele objectieve informatie steunt.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende antwoordt wanneer haar gevraagd wordt of er zaken zijn in Volgograd die worden uitgebaat door moslims: *“Ik zou het niet weten, waarschijnlijk niet, heb het niet gezien. (...)”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/04/2013, p. 17). Derhalve blijkt uit haar verklaringen tijdens haar gehoor dat verzoekende partij niet met zekerheid wist of er zaken in Volgograd zijn die worden uitgebaat door moslims, dit in tegenstelling tot hetgeen zij beweert in haar verzoekschrift. Bovendien weerlegt bovenstaand argument op geen enkele manier de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar eerdere verklaring dat zij op het internet had opgezocht of er dergelijke zaken bestaan en anderzijds haar latere verklaring dat zij dit niet heeft opgezocht op het internet. Gezien verzoekende partij oppert dat zij omwille van haar bekering uitgesloten wordt van de arbeidsmarkt, kan van haar evenwel verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen aflegt omtrent haar zoektocht naar werk.

Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar bestreden beslissing uitgebreid motiveert waarom verzoekende partij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij, omwille van haar bekering tot de islam als etnische Russin en het dragen van een hoofddoek, geen werk zou kunnen vinden in haar land van herkomst en dat verzoekende partij het hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt waarom zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Omtrent haar zoektocht naar werk, werd door verwerende partij immers een tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande, verklaarde verzoekende partij dat zij behalve in Volgograd niet op andere plaatsen naar werk heeft gezocht en slaagt verzoekende partij er niet in enig begin van bewijs aan te brengen van haar ontslag in februari 2011 op haar werk in de winkel voor dames- en kinderkledij en haar actieve zoektocht naar werk die hierop volgde. Aangaande de mogelijkheid zich elders in de Russische Federatie te vestigen, wijst verwerende partij erop dat verzoekende partij zelf verklaard heeft dat het niet uitgesloten is dat zij in Moskou wel werk zou kunnen vinden. Verwerende partij motiveert verder dat de opmerkingen van verzoekende partij dat de houding van Russen ten opzichte van de islam overal in Rusland hetzelfde is, dat men haar overal op een vijandige manier zou behandelen eens men te weten zou komen dat zij zich tot de islam bekeerd heeft en dat ook in Moskou politie aanwezig is, louter op veronderstellingen wijzen en dat verzoekende partij niet hard maakt dat zij elders in Rusland het slachtoffer zou worden van ernstige discriminatie of vervolging vanwege haar medeburgers of haar autoriteiten. De Raad merkt op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Tevens wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is het verwijt van verzoekende partij dat verwerende partij niet aan de hand van objectieve informatie heeft aangetoond dat verzoekende partij werk had kunnen bekomen mits een uitgebreidere zoektocht en dat verzoekende partij zich elders dan in Volgograd had kunnen vestigen in de Russische Federatie, niet dienstig.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de meeste Cedoca-documenten in het administratief dossier niet tegemoetkomen aan de persoonlijke problematiek van verzoekende partij. Zij is immers geen Tsjetsjeense van origine en is bovendien niet afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus. De meerderheid van de Cedoca-documenten betreffen evenwel Tsjetsjenen en zijn derhalve niet pertinent inzake verzoekende partij die een etnische Russin is. Derhalve kunnen deze documenten de bestreden beslissing niet ondersteunen.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het Cedoca-antwoorddocument van 19 april 2013 met referte “rus2013-005” (administratief dossier, stuk 12, deel 1) specifiek betrekking heeft op de situatie van verzoekende partij. Het bespreekt de situatie voor etnische Russen die zich tot de islam bekeren in de Russische Federatie. Voor wat betreft het Cedoca-antwoorddocument van 21 november

2006 met referte "tch2006-180w" inzake het bezit van identiteitsdocumenten door etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie (administratief dossier, stuk 12, deel 2), stelt de Raad vast dat verwerende partij zich enkel op dit document baseert voor wat betreft de passage aangaande de strikte controles aan de buitengrenzen van de EU en aan de buitengrenzen van de Schengen-zone en voor wat betreft het belang van het in het bezit zijn van een paspoort in de Russische Federatie. Daar deze passages niet specifiek betrekking hebben op etnische Tsjetsjenen, maar in het algemeen gelden, kan verwerende partij haar motivering dat de verklaring van verzoekende partij dat zij verstopt in een aanhangbak van een vrachtwagen de EU zou zijn binnengekomen zonder gevonden te worden ongeloofwaardig is daar aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd waardoor het quasi onmogelijk is de EU of de Schengen-zone te betreden, verstopt in een aanhangbak van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden, en de stelling in de bestreden beslissing dat het binnenlands paspoort hét identiteitsdocument van een Russisch staatsburger bij uitstek is, wel degelijk ondersteunen door desbetreffende passages in het antwoorddocument. Het belang van het interne paspoort in de Russische Federatie wordt verder nog bevestigd door het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus, waarin gesteld wordt dat het in de Russische Federatie in de praktijk onmogelijk is normaal deel te nemen aan de maatschappij zonder een geldig legitimatiebewijs (administratief dossier, stuk 12, deel 4). Gezien deze informatie eveneens de Russische Federatie betreft, en niet louter Tsjetsjenië/Noordelijke Kaukasus, kon verwerende partij terecht hierop steunen. De stelling in de bestreden beslissing dat de verklaring van verzoekende partij dat zij geen afspraken zou hebben gemaakt met haar reisbegeleiders in geval er iets mis zou lopen, gezien het risico op ernstige sancties geenszins aannemelijk is, wordt ten slotte ondersteund door het Cedoca-antwoorddocument van 7 oktober 2008 met referte "pol2008-048w". In het antwoorddocument wordt het verloop van de controle van vrachtvervoer over de weg aan de Poolse-EU buitengrens besproken, zonder dat het document specifiek betrekking heeft op personen van Tsjetsjeense origine (administratief dossier, stuk 12, deel 3). De Raad concludeert dan ook dat de informatie aangewend door het Commissariaat-generaal wel degelijk ter zake dienend is.

2.2.7.1. Verder stelt verzoekende partij dat een onderdeel van de problematiek van verzoekende partij niet werd onderzocht. Haar situatie werd immers onderzocht als die van een alleenstaande, dit terwijl ook rekening moet worden gehouden met het gegeven dat verzoekende partij thans religieus gehuwd is met een Tsjetsjeense man die bovendien als vluchteling erkend werd in België.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht dat een zelfde beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij als deze van haar man niet verantwoord is daar verzoekende partij haar asielaanvraag heeft ingediend drie jaar nadat inzake de asielaanvraag van haar man een appreciatie werd gemaakt die toen geleid heeft tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en daar de persoonlijke asielmotieven van verzoekende partij geen verband houden met de asielmotieven van haar man. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom het loutere religieuze huwelijk in België met een Tsjetsjeense man die erkend werd als vluchteling in België aanleiding zou kunnen geven tot vervolging of het lopen van ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst.

2.2.8.1. Omtrent de door verwerende partij aangewende informatie, is verzoekende partij ten eerste van mening dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert gedateerd is, stellende dat deze dateert van "*-gemiddeld- vijf à zes jaar, hetzij 2005-2006*". Ze stelt dat deze periode overeenstemt met een piekperiode van aankomst van Tsjetsjenen in Europa tijdens dewelke de vluchtelingenstatus toegekend werd op grond van een algemene beoordeling dat de Tsjetsjeense afkomst volstond. Zoals verwerende partij zelf systematisch stelt, is de situatie "drastisch veranderd" met als gevolg dat de informatie niet meer actueel is.

Verder merkt verzoekende partij op dat het "Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" bovendien is ingekort daar het enkel de indeling van het verslag toont en een uittreksel in verband het bekomen van paspoorten in de Russische Federatie.

Ten slotte oppert verzoekende partij dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier een tegenstrijdigheid bevat daar het Ambtsbericht van 2010 stelt dat internationale paspoorten mits controle van de FSB bekomen worden terwijl een ander antwoorddocument stelt dat iedereen een paspoort kan krijgen mits betaling.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat het argument van verzoekende partij enkel betrekking heeft op één van de Cedoca-antwoorddocumenten dat inderdaad dateert van 21 november 2006 (administratief dossier, stuk 12, deel 2). De andere documenten toegevoegd aan de map landeninformatie zijn van recentere

datum (administratief dossier, stuk 12, delen 1, 3 en 4). Zoals reeds werd aangehaald (zie punt 2.2.6.2.), baseert verwerende partij zich op het Cedoca-antwoorddocument van 21 november 2006 voor wat betreft de passage aangaande de strikte controles aan de buitengrenzen van de EU en aan de buitengrenzen van de Schengen-zone en voor wat betreft het belang van het in het bezit zijn van een paspoort in de Russische Federatie. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de loutere vaststelling dat deze informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gebaseerd dateert uit 2006, niet volstaat om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. Daar de desbetreffende passages evenmin specifiek betrekking hebben op de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers, toont de opmerking dat de situatie ondertussen drastisch is veranderd gezien de periode 2005-2006 overeenstemt met een piekperiode van aankomst van Tsjetsjenen in Europa tijdens dewelke de vluchtelingenstatus toegekend werd op grond van een algemene beoordeling dat de Tsjetsjeense afkomst volstond evenmin aan dat de informatie omtrent de strikte controles aan de buitengrenzen van de EU en aan de buitengrenzen van de Schengen-zone en omtrent het belang van het in het bezit zijn van een paspoort in de Russische Federatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekende partij bovendien geen enkele informatie aanhaalt waaruit kan worden afgeleid dat de informatie uit het Cedoca-antwoorddocument van 21 november 2006 niet meer actueel of niet correct zou zijn.

Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat het "Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" is ingekort, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde welk nadeel zij heeft bij het feit dat de map landeninformatie in het administratief dossier niet het volledige "Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" bevat. Door verwerende partij werd enkel de informatie uit het "Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" toegevoegd waarop zij heeft gesteund ter motivering van haar bestreden beslissing. Met name werd het deel omtrent paspoorten in de Russische Federatie aan het administratief dossier toegevoegd om te duiden dat in het binnenlands paspoort vermeld staat wat de burgerlijke staat van de houder is, of de houder over een woonplaatsregistratie beschikt en of er een internationaal paspoort is verstrekt en dat het binnenlands paspoort het identiteitsdocument bij uitstek is van een Russische staatsburger.

Wat betreft het argument van verzoekende partij dat de door verwerende partij aangewende landeninformatie een tegenstrijdigheid zou bevatten, meent de Raad dat het gegeven dat de federale veiligheidsdienst FSB de afgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie beoordeelt en registreert niet uitsluit dat paspoorten in de Russische Federatie tegen betaling bekomen kunnen worden. Verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift nader te argumenteren waarom de ene informatie de andere informatie zou uitsluiten. De informaties vullen elkaar aan en zijn geenszins tegenstrijdig. Bovendien merkt de Raad op dat de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele melding maakt omtrent de beoordeling en registratie van de afgifte van internationale paspoorten door de FSB of omtrent de mogelijkheid in de Russische Federatie paspoorten tegen betaling te bekomen. De opmerking van verzoekende partij dat deze informaties tegenstrijdig zouden zijn is dan ook niet dienstig.

2.2.9.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat de Cedoca-informatie aangaande de bekering tot de islam in de Russische Federatie aangeeft dat sommigen wel degelijk problemen kunnen krijgen wanneer vermoed wordt dat zij aanhangers zijn van de radicale islam. Als etnische Russin die in Tsjetsjeense kringen vertoefde, werd verzoekende partij ervan verdacht aanhangster te zijn van de radicale islam. De vraag die aan Cedoca werd gesteld, vermeldt niet dat verzoekende partij banden had met Tsjetsjenen en beperkt zich ertoe te melden dat verzoekende partij een hoofddoek draagt. Het feit dat verzoekende partij overging van een gewone hoofddoek naar een meer bedekkende hoofddoek wordt evenmin vermeld in de vraag. Derhalve bevat de aan Cedoca gestelde vraag niet alle nuttige en persoonlijke gegevens over verzoekende partij waardoor het antwoord niet afdoende kan zijn. De vraag die moet worden gesteld is immers of verzoekende partij kan worden verdacht van radicalisering, hetgeen tot gevolg zou hebben dat zij inderdaad behandeld zou worden zoals aanhangers van de radicale islam en dit onafhankelijk van het feit of zij werkelijk aanhangster is van de radicale islam.

2.2.9.2. Ten eerste wijst de Raad erop dat het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoekdaden heeft verricht, niet dienstig is. Immers, geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Zoals reeds werd gesteld, berust de bewijslast op de asielzoeker zelf. In de landeninformatie (administratief dossier, stuk 12, deel 1) wordt geen melding gemaakt van eventuele discriminatie of vervolging vanwege de autoriteiten ten aanzien van etnische Russen die zich bekeerd hebben tot de islam, omwille van hun bekering. Wel wordt hard opgetreden tegen personen of organisaties die beschouwd worden als aanhangers van de radicale islam. Door verwerende partij werd

evenwel vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat zij de radicale islam aanhangt of banden had in haar thuisland met organisaties die de radicale islam aanhangen. Verwerende partij is dan ook terecht van oordeel dat het loutere feit dat verzoekende partij door de lokale politie in Volgograd ondervraagd werd over haar woonstsituatie en geloofsovertuiging en zij dit wilde registreren omdat zij het verdacht vonden dat verzoekende partij zich als etnische Russin bekeerd had tot de islam en bij een Tsjetsjeens gezin inwoonde, niet automatisch op een aanhoudende vervolging van haar persoon ten gevolge van haar bekering tot de islam wijst. Verzoekende partij slaagt er dan ook op geen enkele manier in aannemelijk te maken dat zij vervolgd zou worden door de autoriteiten omdat zij beschouwd zou worden als zijnde aanhangster van de radicale islam.

2.2.10.1. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij het niet aannemelijk maakt waarom zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in de grootstad Moskou, om zo haar problemen met de lokale politie in Volgograd te vermijden en om elders in de Russische Federatie werk te vinden, betoogt verzoekende partij dat geenszins rekening werd gehouden met haar specifiek profiel. In Moskou is het immers niet veiliger voor moslims dan in andere regio's van de Russische Federatie. Desbetreffend verwijst verzoekende partij naar een nieuwsbericht omtrent de arrestatie van driehonderd moslims in een moskee in Moskou.

2.2.10.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar een enkele specifieke gebeurtenis waarbij driehonderd moslims werden gearresteerd in het kader van de veiligheidsmaatregelen naar aanleiding van de aanstaande olympische spelen in Sotchi teneinde een gronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij *in concreto* aan te tonen volstaat dan ook niet. Bovendien werd door verzoekende partij zelf verklaard dat zij in september 2011 het plan had naar Moskou te gaan om er werk te gaan zoeken, hetgeen evenwel vrijdeld werd door haar moeder (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/04/2013, p. 14-15). Verzoekende partij sluit niet uit dat het in Moskou mogelijk is om werk te vinden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/04/2013, p. 15). Uit de omstandigheden haar bekend door haar islamitische vriendin zag verzoekende partij duidelijk geen graten in een hervestiging in Moskou, die enkel door de woede van haar moeder werd verhinderd. Verzoekende partij toont dan ook met voormeld betoog niet aan niet over een binnenlands vestigingsalternatief te beschikken binnen de Russische Federatie voor wat betreft haar voorgehouden problemen, namelijk het vinden van werk en de problemen met de politie van Volgograd.

2.2.11. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.12. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad oordeelt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, meer in het bijzonder de vaststelling dat verzoekende partij een aanhoudende vervolging van haar persoon ten gevolge van haar bekering tot de islam niet aannemelijk heeft kunnen maken daar zij louter door de lokale politie in Volgograd werd ondervraagd over haar woonstsituatie en haar geloofsovertuiging en werd geregistreerd omdat ze het verdacht vonden dat verzoekende partij zich als etnische Russin bekeerd had tot de islam en bij een Tsjetsjeens gezin inwoonde en daar uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij de radicale islam aanhangt of banden had in haar

thuisland met radicale islamitische organisaties, de vaststelling dat verzoekende partij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van haar bekering tot de islam als etnische Russin en het dragen van een hoofddoek geen werk zou kunnen vinden in haar land van herkomst daar verzoekende partij aangaande haar zoektocht naar werk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zij behalve in Volgograd niet op andere plaatsen naar werk heeft gezocht en verzoekende partij er niet in slaagt enig begin van bewijs aan te brengen van haar ontslag in februari 2011 op haar werk in de winkel voor dames- en kinderkledij en van haar actieve zoektocht die hierop volgde, daarenboven de vaststelling dat verzoekende partij het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet elders in de Russische Federatie, meer in het bijzonder in Moskou, zou kunnen vestigen om haar problemen met de lokale politie in Volgograd te vermijden en om elders in de Russische Federatie werk te vinden, de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij verklaarde clandestiene afreis van Rusland naar België gezien de onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij daar zij niet wist welke landen zij onderweg van Oekraïne naar België hebben doorkruist, noch of zij daarbij grenscontroles zijn gepasseerd en zij geen afspraken gemaakt had met haar reisbegeleiders voor het geval dat er iets mis zou lopen en ten slotte het door verwerende partij geuite vermoeden dat verzoekende partij haar Russisch internationaal paspoort en haar Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, terecht heeft besloten verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, respectievelijk met toepassing van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, niet toe te kennen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Volgograd waarvan zij afkomstig is of Moskou wat door haar zelf als mogelijk vestigingsalternatief werd aangegeven, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 05 april 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij een aanhoudende vervolging van haar persoon ten gevolge van haar bekering tot de islam niet aannemelijk heeft gemaakt, dat verzoekende partij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen werk zou kunnen vinden in haar land van herkomst en dat verzoekende partij bovendien evenmin aantoont niet over een intern vestigingsalternatief te beschikken, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT